

Ölüm Gelmişse

Mustafa YILDIZ
İçişleri Bakanlığı Müsteşarlığı
Özel Kalem Müdürü

Hayatın sonlu olduğunu kabullenmek zor gelir insana. Hiç bitmeyecekmiş gibi kullanırsız tahsisli zaman dilimini. Güneş hergün bizim için doğmaya devam edecek sanki. Bahar çiçekleriyle sonsuza kadar karşılayacak bizleri. Kuş cıvıltıları kulaklarımızdan eksik olmayacak ilelebet. Yağmur saçlarımızı okşayacak, soğuk iliklerimize işleyecek, kar tanelerinin yumuşak dokunuşu avuçlarımızda kaybolacak ilânihaye.

Sevdiklerimizin şen şakrak sesi dolduracak odalarımızı, başımızı dizlerine koyup uyuyacağız usulca, saçlarının arasında dolaşacak ellerimiz çocuklarımızın, gülücüklerine kapılıp kendimizden geçeceğiz, başarılarıyla sevinip yılgınlıklarında hüznüleneceğiz daima. Hayatın tadını ortadan kaldıran ölümü sohbetlerimize konuk etmek istemeyiz. Saçımıza düşen habercileri, dizimizin dermanını, gözümüzün ferini, ağızımızın tadını alan işaretleri görmezden gelmek rahatlatır sinnerimizi.

Mezar taşları sevimsiz işaretlerdir gözümüzün önünden geçen. Musallada hep başkaları yatacak biz saf tutacağız peşlerinden. Hastane koridorlarından yükselen feryatlar kulağımıza işmeyecek hiçbir zaman. “Beste hiç bitmeyecekmiş gibi zevk verir” insana. Ancak “bir telin kopuşu bozar bütün ahengi.”

Bitmişse

Kızılığını avuç avuç içtiğimiz şafaklar

Öğleler, ikindiler çoktan geçmişse

Bir akşamüstü garipliği

Sarmışsa her yeri

Güneş devrilmiş

Renkler solmuş

Sesler kesilmişse

Son kuşlar da geçip gitmişlerse ufuktan

Ve çiçekler

Bükmüşse boyunlarını dalgın dalgın

Bil ki ölüm saati gelmiştir.

Yıllar önce onulmaz hastalığa yakalanmış, hoş sohbet bir akrabamın ziyaretine gitmiştim. Yatağın beyaz çarşaflarının rengine bürünmüş çehresini görünce içimi hüznü kapladı. Bulutlanan yüzümü görünce “arkadaş ne üzülüyorsun, ben önümdeki çukuru görüyorum. Sen görmüyorsun. Aradaki fark büyük değil” dedi. Buydu gerçekten hayat. İkinci bir nefesi kimsenin garanti edemeyeceği kadar naif, bir göz açık etmiş kadar kısa. Bir ağacın gölgesinde gölgelenmek kadar geçici...

Saatın tik takları ölüm merdiveninin gıcırtilarından başka ne anlam ifade eder. Bu böyledir ama kabulü zor gelir insana. Hele de sevdiklerinin ayrılışını görmek. Tabutunun peşinden koşmak yürek parçalarının. Toprağın altında kalışını seyretmek ciğerparelerinin.

Kaymakam Ahmet SUCU

Yaş ilerledikçe öte dünyadaki tanıdıkların sayısı bu dünyadakilerle yarışır oldu. Arada bir çocukluğumu geçirdiğim mahallemden ebediyete uğurladığımız kişileri gözümün önünden geçirince ürperiyorum.

Bir trafik kazasında yolcu ettiğim çocukluk arkadaşından, dağ gibi duruşuyla ölmez bu adam intiba uyandırmasına rağmen tutulduğu hastalık sonrası bir avuç kemiğe düşen amcaya; yerinde oturuken görmediğimiz, anıları kışkandıracak

kadar çalışkan teyzeden, gelinliği giymeden ötelere yolculuk yapan kuzene kadar bir sürü yüz geçiyor hafıza süzgeçinden. “Sanki mazinin kumsalına yazılmış isimler...”

Eninde sonunda geleceğini adımız gibi bildiğimiz halde hiç gelmez zannettiğimiz bir dalga geliyor ve yıllar yılı özene bezen sahile işlediğimiz o güzelim yazıları bir darbeye siliyor. Kum gibi dağıtıp ummana sürüklüyor” .

Bazı ölümler vardır unutulmayacak izler bırakır sizde. Duyduğunuzda hayat duracak gibi olur. Güneş parlaklığını kaybeder, yemekler tat vermez, karanlık çöker evin odalarına, dünya ıssızlığa bürünür, yaşanılmaz hale gelir.

Bir mayıs sabahı Ahmet’in ölüm haberini aldığım anda olduğu gibi. Unutmak nimeti olmazsa o hüznü çökertir insanı birkaç hafta içinde. Kaymakamlık mesleğine ilk adımımı attığım Gümüşhane’de başladı dostluğumuz. Ürkek ve tedirgin bir şekilde arşınladığım vilayet binası koridorunda kaymakam adaylarına tahsis edilen odanın kapısını araladığımda karşılaştığım

“çok bilmiş” edalı yüzün sahibiydi çekingenliğimi ortadan kaldıracak olan.

Mecburiyet Caddesi adını verdiğimiz viyayetin ana caddesinde basılmadık yer bırakmadık haftalar boyu. Hangi tarafa aktığı belli olmayan Harşit çayı kenarındaki parkta devlete nizam verdik saatler boyu. Vali Bey’e (Ayhan Çevik) katılmadığımız toplantı sonrasında “görüntü” verme tekniklerini birlikte geliştirdik. Kara lahananın tadında ne bulduğumuzu merak eden Anteplinin buruşuk cehresine birlikte güldük.

Ercan Arslantaş’ın “nerden girdiniz bu mesleğe” sorusunun cevabını birlikte aradık. Nusret Şahin’in fıkralarına birlikte kahkaha attık. Selim Cebiroğlu’nun masa üzerinden nadiren inen ayakkabılarının rengini birlikte ezberledik. Yatılı liseden mezun olmanın avantajını sergilediği sportif faaliyetlerde birlikte ter attık. Mesleğimize birlikte sevdalandık ve sevdamızı birlikte büyüttük. Ve sonra zaman girdi aramıza, mesafeler, yollar girdi.

İngiltere’de buluştuk. Bournemouth’ün doyumsuz güzellikteki parklarında, yaşama zevkini artıran iki katı geçmeyen binaları arasında, “Türkiye’de niye bunlardan yok” serzenişini dillendirdik.

O Han ilçesinde başladı. Ben üç ay sonra Yeniçağa’da. Düğününde buluştuk. Devekuşu yetiştiriciliği projesinden daha iyi bir hamle yaptığını söyleyip takıldım. İlçenin küçüklüğünden şikâyetçiydi. Delişmen tarafının kaybolduğunu gözlemledim.

Kaderin yolumuzu keştiirdiği belliydi. 1999 yılında Tillo’ya gidişinden bir yıl sonra Erüh’a atandım. Güzeller güzeli Zeynep bebeğin babası payesini de kazanmıştı. Vali Beyin (Nuri Okutan) geliştirdiği fıstıklılık projesinde diktiğimiz fidanları yarıştırdık. Botan Çayında kürek çektik. Halı sahada top koşturduk. Değme futbolculara taş çıkartan gol vuruşlarına alkış tuttuk.

Polis evinde “fayans döşeme” sanatı icra ederken fark ettik sıkıntısını. Sürekli dışarı gidip gelmesinden şüphelendik. Yüzünün acıyla buruşmasını bağırsak rahatsızlığıyla açıklayınca rahatladık.

Başka rahatsızlık yakışır mıydı dalyan gibi delikanlıya. Henüz otuzuna yeni basmış pehlivan yapılı, doktor yüzü görmemiş birisine acıyla yüzünü buruşturmak bile fazlaydı. Birkaç ay Diyarbakır’a hastaneye gidip gelmesini bile yadırgamıştık bu yüzden. Ancak bir sabah toplantısı sırasında Vali beyin önce üzüntüden kararan yüzünden sonra kurşun gibi ağır sözünden öğreniverdik acı gerçeği. Oğuzeli’nin yağız delikanlısı onulmaz hastalıktan muzdaripti.

Bundan sonrası çeşitli kareler. Kesik kesik hatıralar doluyor zihnime. Tillo’dayız. Kaymakamlık lojmanının bahçesinde kamelyadan uğurlama var gidip de dönemeyeceği bilinene. Büyük bir yorgunluk çökmüş yüzlere. Altı ayda eriyen dağ gibi delikanlı yürekleri yakmakta.

Kaymakamlık personeli dudaklarını ısırarak ağlamamak için. Gözler çıkmak çakmak. El sıkırmakta zorlanıyor. Veda için camı indirdiğinde zorla sallanıyor eller. Hakkınızı helal edin dileği musalladan önce kulakları yalıyor. Herkes hikâyenin sonunu görüyor.

Ankara’dayız. TEDAŞ’ın misafirhanesinde geçiyor günler. Yorgun vücudu taşımaktan bitap düşmüş gibi ayaklar. “Deri altından kullandığım ilaç yüzünden” diyor. Hep hastalığı yenecekmişçesine mücadele içerisinde.

Zeynep kızı hastane şartlarında fazla göremediği için hasretlik gideriyor. Gözleri onu görünce parlıyor. Yorgunluk kayboluyor gibi yüzünden. Buruk bir gülümseme konuyor dudaklar üzerine. Hayata tutunma noktası o sanki. Söyleyecek söz bulamıyorum. Bir mucizedir artık beklenen. Vedalaşıyoruz. Bahçeye çıkıp uğurlamak istiyor. Son buluşmadır artık.

Antep’teyiz. Akşamdan aldığımız haber yollara düşürdü bizi. Sivası tamamlanmamış üç katlı ev. Bozok boyundan insanlar oturmuş mahallede. Elif teyze iniyor merdivenlerden. Kendimi tanıtıyorum. Bağına basıyor, bırakmıyor. “Ahmedimin kokusu var sende” diyor. Dizlerimin bağı çözülüyor. Tabuta yakışmıyor yanına bırakılan fotoğraf.

Tek tel dahi akı olmayan saçların gölgesindeki yüze Zeynep’in eli uzanıyor. Gözyaşları sel oluyor. Ertesi sabah mezar başındayız. Son dualarımızı yapıyoruz. Mezarın üstüne boca edilen çiçekler, çelenkler solmaya yüz tutmuş. Dağ gibi delikanlı bir tümseğin altına sığını vermiştir artık.

Servilerin gölge etmesi için beklemek gerekecek. Yunus’un dizeleri dilimizde. Ayrılıyoruz. Bu dünyada bir nesneye / yanar içim göynür özüm Yiğit iken ölenlere / gök ekini biçmiş gibi

